

Ashab-ı Kehf

"Onların kalplerini metîn kıldık. O yiğitler (o yerin hükümdarı karşısında) ayağa kalkarak dediler ki: «Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir. Biz, O'ndan başkasına tanrı demeyiz. Yoksa saçma sapan konuşmuş oluruz.»

18/KEHF-14

BÜYÜKŞEHİR

her yerde

GÖNÜLDER

Afşin Eshab-ı Kehf Gönül Elçileri Derneği

Yayına Hazırlayan:
Ömer Yalçın OVA

Kitabın Yazarı:
Mehmet GÖREN

Kitabın Çizeri:
Durdu Mehmet YAKAR

Baskı:
Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Mat. Tic. İşl.
Tel: 0 312 354 91 31

Sevgili çocuklar,

Allah (cc)'ne bizi İslam'la şereflendirdiği için ne kadar şükretsek azdır. Son din: İslam! Son peygamber: Bizim peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)'dir. Son peygamber, Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)'dir ama onun sözlerinden ve Kur'an-ı Kerim'den öğrendiğimize göre peygamberlerin tamamına iman etmemiz gerekir. Peygamberlere İman, imanın şartlarından biridir. Çünkü yine Peygamber Efendimizden ve Kur'an-ı Kerim'den öğrendiğimize göre peygamberlerin tamamı da Müslüman'dı, İslam'a bağlıdı.

Sevgili çocuklar,

Okuyacağınız Ashabı Kehf kıssasını da Kur'an-ı Kerim'den öğrendik. Yedi Uyurlar diye bilinen mübarek şahsiyetler Hz. İsa'nın ümmetinden Müslümanlardı. Onlar, Allah takdir, birdir dedikleri için, kovalanmışlar, sıkıntı çekmişlerdir. Her biri de Allah (cc)'nün büyüklüğüne, tek yaratıcı olduğuna birer delildir. Her birinin sözünden, hayatından alacağımız dersler bulunmaktadır. Bu amaçla Ashabı Kehf kitabını hazırladık. Ola ki Ashabı Kehf'i daha çok merak ederseniz, araştırırsınız. Ashabı Kehf üzerinden de dinimizi, peygamberimizi yeniden araştırıp öğrenmek gereği duyarsınız.

Sevgili çocuklar,

Kahramanmaraş'ımızın halen net bir şekilde tespit edilemeyen, bin yıllar öncesine dayanan, büyük bir tarihi vardır. Birçok medeniyet, Maraş topraklarında kurulmuş. Birçok medeniyet burada ikamet etmiş, yaşamış, ortaya bir kültür koymuş. Roma medeniyeti de bunlardan bir tanesi. Yedi Uyurlar Roma döneminde Maraş'ta yaşamışlar. Kur'an-ı Kerim'de anlatılan Ashabı Kehf kıssasına en uygun yerin Afşin ilçesinde bulunan Ashabı Kehf mağarası olduğunu, tarih ve ilahiyat araştırmacıları söylüyor. Okuyacağınız kıssayı, bir de bu gözle, yani olayın yaşamakta olduğunuz topraklar üzerinde gerçekleştiğini bilerek düşünmenizi istiyorum.

Çok değerli çocuklar,

Kıssalar yaşanmış bitmiş olaylar değildir. Kıssalar birer misaldir, örnektir, semboldür. Onlar meseleleri daha iyi anlamamız için anlatılırlar. Onlar yaşamakta olduğumuz hayat içinde de olan meselelerdir. O yüzden Ashabı Kehf kıssası içinde sadece tarihi değil verilmek istenilen tevhit dersini de düşünmenizi diliyorum.

Bizler, Ashabı Kehf kitabını hazırlarken çok heyecanlandık; Allah (cc)'ne iman etme şerefini bizlere nasip ettiği için tekrar şükrettik. İnşallah aynı duyguları sizler de taşırsınız. Aydınlık, başka ifadeyle İslam'la dolu bir gelecek için buna ihtiyacımız var. Okuduklarından ders çıkaran, okuduklarını en güzel şekilde anlayan bir nesil olacağınıza inancım tam.

Sevgiyle selamlar, gözlerinizden öperim.

Fatih Mehmet ERKOÇ
Kahramanmaraş Büyükşehir Belediye Başkanı

Ashab-ı Kehf

Yemliha, Mislina, Mekselina, Mernuş, Debernuş, Şazenuş ve Kefestatayuş adlı inançlı yedi genç ile köpekleri Kıtımir'in yaşanmış hikâyeleri...

Hikâye Kahramanmaraş'ın Roma, Bizans ve Selçuklular dönemine ait yazılı kaynaklarında Efsus, Arabisus, Yarpuz ismiyle de anılan Afşin bölgesinde geçmektedir.

Bu gençler Kral Dakyanus'un yardımcıları ve üst düzey bürokratlarının çocuklarıdır. Yemliha, Dakyanos'un hem damadı, hem de danışmanıdır. Kefestatayuş ise onlara sonradan katılacak olan çobandır.

Kral Dakyanus çok zalim ve barbar biriydi. İseviliğe inanan insanları hapse atıyor, hapiste akla hayale gelmeyen işkenceler yaptırıyordu. Çarmıha gerdirdiklerini de birkaç gün meydan da bıraktırıyordu. Bunun sebebi de halkın tek tanrılı dine inanmasını engellemek ve gözdağı vermektir.

Hz. İsa'nın havarilerinden Yuhanna şehre gelip içeri girmek isteyince giriş kapısında bulunan Kral Dakyanus'un askerleri, ona, putlara secde etmeden içeriye girmesinin mümkün olmadığını söylerler. O da putlara inanmadığı için secde etmez, bu yüzden de şehre girmez. Şehrin kuzeybatısındaki su kaynağının yanında bulunan hamama gider. Hamam sahibinin izniyle burada ücret karşılığı çalışmaya başlar. Yuhanna, daha sonra, hamamda çalışırken buraya gelen gençlere İncil'i anlatarak onları Hıristiyanlığa davet eder.

Yemliha'nın hamama sık sık gelmesi üzerine Yuhanna ile arasında iyi bir dostluk kurulur. Bu samimiyetten dolayı da Yuhanna, Yemliha ve arkadaşlarına tek tanrı inancını anlatır:

"Allah birdir. Yeri göğü yaratan O'dur. İyiliği emreden de, kötülüğü yasaklayan da O'dur."

"Hz. İsa şöyle buyurur: 'Ey havarilerim, dünyada keyfî yaşayış, Allah'a isyana sebep olur. Yine ahiret sevgi ve kaygısı, dünyada keyfî yaşayışı terk etmekle mümkün olur. Şu dünyadaki hayat köprüsünü, Allah'ın koyduğu ahlâk esaslarına uymak suretiyle geçiniz. İlâhî kanunlardan uzak, keyfî bir hayat yaşamayın. Bilin ki her hatanın başı, Allah'ın emirlerine uymamaktır."

Bu gençler Yuhanna'nın tek tanrı inancı hakkında anlattıklarından etkilendiler. Yuhanna'yı dinlemekten büyük zevk aldıkları için her hafta hamama gitmeye başladılar.

Yemliha, şehrin güneyinde bulunan dağın eteklerindeki bir mağaraya gidip gizli gizli ibadet ediyor, dua ediyordu:

"Allah'ım, hatalarımızı bağışla! Allah'ım, bana en doğru yolu göster. Allah'ım, zalimlerin zulmü her tarafı sarmış, bunların şerrinden kurtulmak için bize bir işaret gönder. Kuşkusuz senin gücün her şeye yeter. Yalnız sana boyun eğer, yalnız senden yardım dileriz. Sen koruyucuların en hayırlısıdır. Sana sığınıyorum."

Yemliha'yı takip eden Kral Dakyanus'un komutanının casusu bütün duayı duydu. Yemliha'nın tek tanrılı dine inandığını komutana haber vermek için kayaların üzerinden sıçrayarak atının üzerine atladı ve doludizgin sürdü. Gözlerinin içi parlıyordu. "Zengin oldum. Çil çil altınlar..." diyordu kendi kendine. Dörtnala atını sürerken arkadan toz bulutu kalkıyordu.

Adam soluk soluğa komutanın yanına geldi.

- Müjde efendim, müjde!

- Ne oldu?

- Size büyük bir haber getirdim efendim. Yemliha'yı, mağarada tek tanrıya ibadet ederken gördüm.

Komutanın gözlerinin içi güldü. Sevinç narası attı. Salonun içinde kahkahası yankılandı.

- Mükemmel. Hemen Kral Dakyanus'un yanına gidip bu mühim haberi vereyim.

Komutan, Kral Dakyanus'un yanına vardı.

- Büyük kralım! Size müthiş bir haber getirdim.

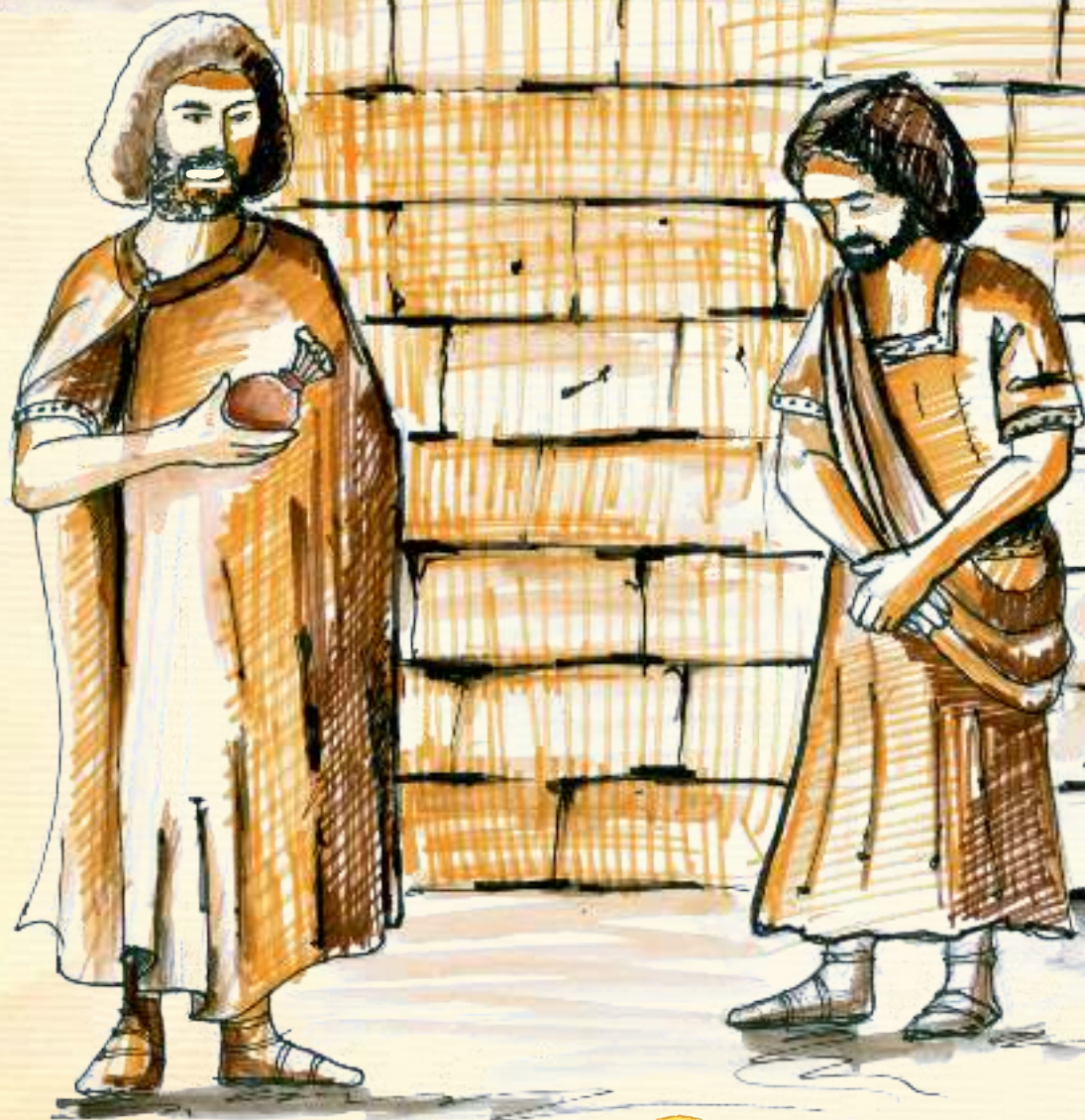
- Neymiş bu müthiş haber, Komutan!

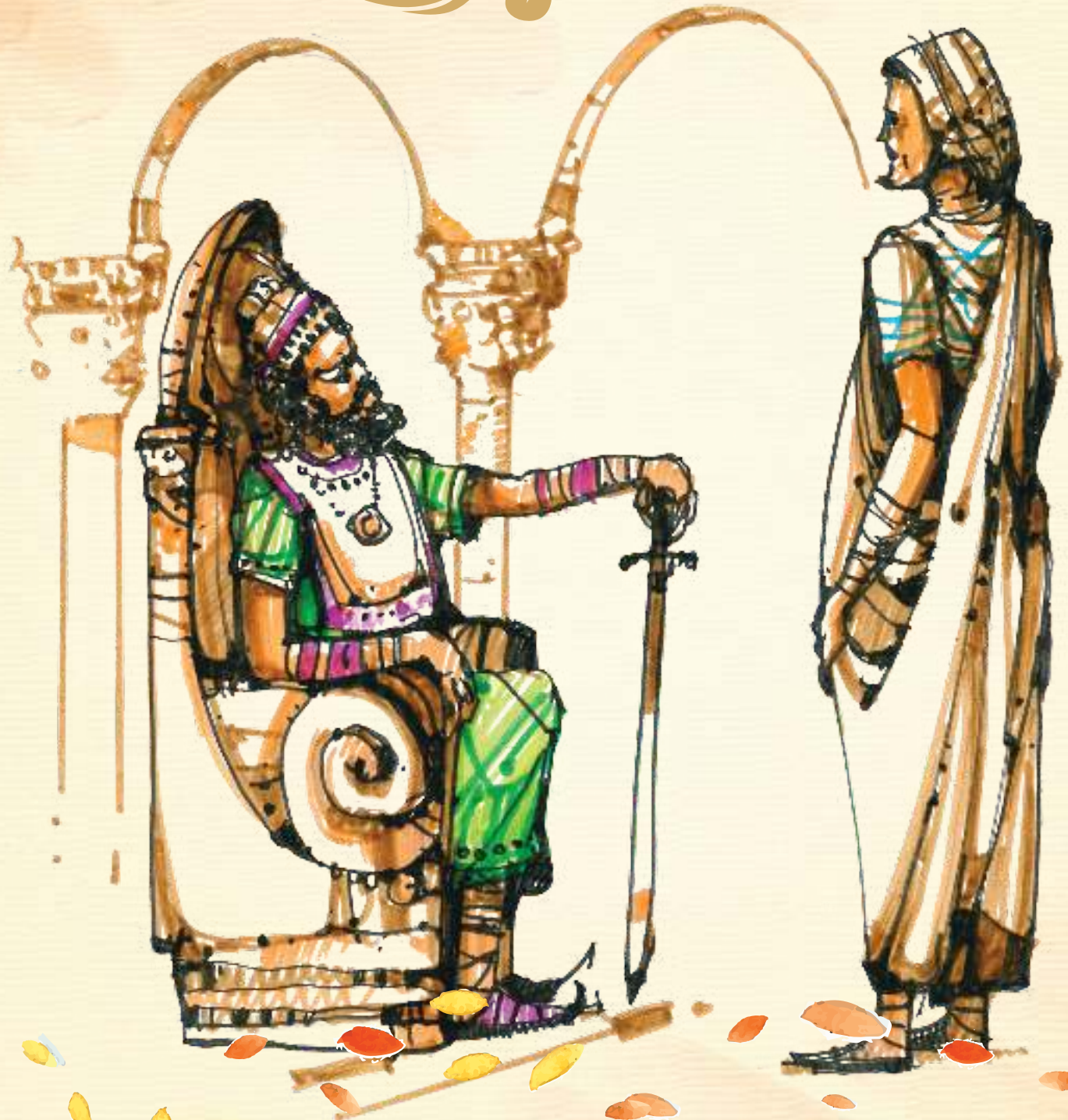
- Efendim, Yemliha'dan epeyden beri şüpheleniyordum. Birini peşine taktım. Yemliha tek tanrılı dine inanıyor. Mağarada ibadet ederken yaptığı konuşmaların hepsini duymuş peşine taktığım adamım.

Kral Dakyanus küplere bindi. Elindeki içki kadehini olanca gücüyle yere fırlattı.

- Yemliha geldiğinde evine girmeden alıp yanıma getirin.

- Emredersiniz yüce Kralım.

Yemliha olanlardan habersizdi. Evinin önüne geldi. Tam evine gireceği sırada askerler yakaladı. "Ne oluyor?" demeden ellerini kollarını bağladılar. Yemliha olup bitene bir anlam veremeyerek sordu:

- Nereye götürüyorsunuz?

- Kral Dakyanus'un yanına.

Yemliha diremedi. Saraya vardılar. Kral Dakyanus'un karşısına çıkarıldı.

- Yemliha, senden hiç beklemezdim bunu?

- Neyi beklemezdim efendim?

- Tek tanrılı dine inanmanı! İnkâr mı edeceksin yoksa?

- Hayır, inkâr etmiyorum. Yalan söyleyemem. Ben tek tanrılı dine inanıyorum. Allah birdir. Hz. İsa O'nun elçisidir. Putlara tapmıyorum. Bizim Rabbimiz göklerin ve yerin rabbidir. O'ndan başkasına tanrı demeyiz. Hak geldi, batıl zail oldu.

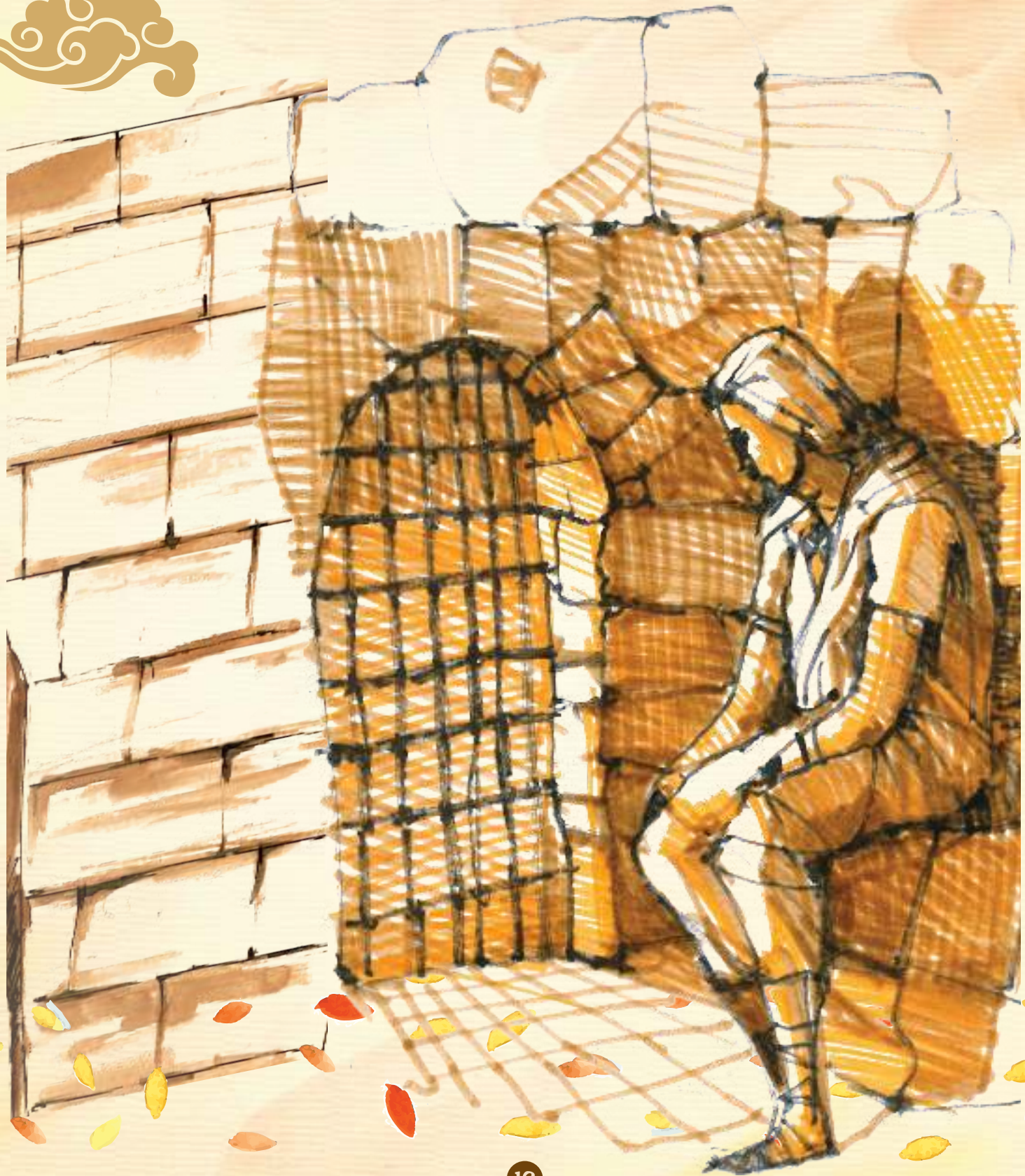
- Hemen zindana atın. İnanıldığı dinden dönene kadar işkence edin. Putlarımızı inkâr etmenin ne olduğu gösterin bu densize...

Yemliha'yı karanlık bir mahzende hapse attılar. İki elini de çarmıha bağladılar. Zindan görevlileri Yemliha'yı kırbaçlamaya başladılar. Her vuruşta "Allah!" diyordu.

Sabah Kral Dakyanus ordusunun başındaydı. Kızı Helen'i yanına getirtti.

- Yemliha'ya söyle. Sefer dönüşümde tek tanrılı dine inanmaktan vazgeçip putlarımıza secde ederse hayatını bağışlarım, yoksa ölümlerden ölüm beğensin.

Kral Dakyanus, askerlerinin önüne geçerek sefere çıktı.

Askerler Helen'i evine götürdüler.

Mislina, Mekselina, Mernuş, Debernuş ve Şazenuş akşam gizlice bir araya geldiler.

- Tek çaremiz, Yemliha'yı kurtarıp sarayı terk etmek!

- Bu gece harekete geçiyoruz.

O gece tanıdık askerlerin yardımıyla Yemliha'yı kurtarıp saraydan kaçtılar.

Gök gürlüyor, şimşek çakıyor, yağmur olanca hızıyla yağıyordu. Uçuruma düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmalarına bile aldırış etmeden sarp kayaların üzerinden sıçraya sıçraya yol alıyorlardı. Irmağın azgın sularından karşıya geçerken boğulma tehlikesi geçirmelerine rağmen kutlu yolculuklarına devam ettiler.

Bir kaya kovuğuna sığındılar. Ateş yaktılar. Üzerlerindeki ıslanan elbiselerini kuruttular.

Birkaç saat dinlendikten sonra yola koyuldular. Dağın tepesinden vadiye doğru inmeye başladılar. Az ileride bir kulübe gördüler.

- Bacadan duman çıktığına göre oturan birisi var.
- Görünmeden geçip gidelim. Dakyanus'un adamı olabilir.
- Birkaç parça ekmek isteyelim.
- Evet, yol boyunca ihtiyacımız olacak.

Kulübeye doğru hareketlendiler. Etrafı çitlerle çevrili ahırların içinde yüzlerce koyun vardı. Dışarıda bir köpek kesik kesik havlıyordu. Köpeğin havlamasına kulübenin içinden bir adam çıktı. Adama selam verdikten sonra şöyle seslendiler:

- Kusura bakmayın, rahatsız ettik.
- Birkaç parça ekmek isteyecektik.
- Elbette, içeri buyurun, soframız açık. Karnınızı da doyurursunuz.

Hep birlikte kulübeye girdiler ama çobanın Dakyanus'un adamı olmasından çekiniyorlardı. Yemeklerini yediler.

Çoban sordu:

- Nereden gelip nereye gidersiniz?

Olup bitenleri anlattılar. Adam şöyle dedi:

- Sizler dünya saltanatını elinizin tersiyle ittiniz. Mevkileri makamları bıraktınız. Bir eliniz yağda bir eliniz balda iken aç hâlde buraya kadar geldiniz.

Hoş geldiniz. Ben de sizin inandığınız tanrıya inanıyorum.

Adam böyle dediğinde birbirlerine sarıldılar. Hepsinin gözlerinde bir mutluluk ışığı vardı.

- Sizinle gelmeme izin verir misiniz?

- Elbette gelebilirsin.

- Allah sizden razı olsun.

Çoban Kefestatayuş "Allah'ım, Dakyanus'un askerleri buraya kadar gelecekler. Koyunlarıma sahip olmasınlar. Onları taş et ama onlara teslim etme." diyerek yaptığı duayı Allah kabul etti. Koyunların hepsi taş olduktan sonra yola koyuldular. Çobanın Kıtmir adındaki köpeği de arkalarındaydı, ama havladığı zaman Kral Dakyanus'un adamlarına yerlerini bildirir diye gelmesini istemediler. Yanlarından kovdular ama gitmedi. En sonunda Kıtmir, Allah tarafından dile gelerek "Ben de sizin gibi Allah'a inanıyorum. Beni de yanınızda götürün." dedi.

Oradakiler şaşkındılar. Köpeğin konuşması bir mucizeydi. Yedi arkadaşın peşine Kıtmir de takıldı.

Yağan yağmurdan bütün bedenleri ıslanmıştı. Her adım attıklarında ayakları çamura batıyor, çıkarırken bayağı zorlanıyorlardı. Yüksekçe çıktıkça rüzgâr hızlı esmeye başlıyordu.

Mekselina:

- Gücümüz tükenmek üzere. En iyisi bir yer bulup saklanalım, dedi.

Kefestatayuş:

- Az ileride saklanacak bir mağara var, oraya saklanabiliriz ama bizi bulurlarsa kaçacak yerimiz olmaz, dedi.

- Başka çaremiz yok. Zaten yakalarlarsa öldürecekler. Hiç olmazsa kurtulmak için bir şansımız olacak.

Kefestatayuş mağaranın yerini gösterdi. İçeri girdiler.

Bir süre sonra Kral Dakyanus'un adamları gelmişti ve dışarıdaki konuşma sesi içeriye kadar geliyordu.

- İşte ayak izleri, bu mağaraya saklandıklarını gösteriyor.
- İçeri girip öldürelim.
- Hayır, götürüp halkın önünde çarmıha gerdirelim.
- Buna kralımız karar verecek. Onları bir mağarada kıştırdığımızı ve mağaranın önünü kayalarla kapattığımızı iletin. Tekrar açıp öldürmemizi mi ister, yoksa şehre mi getirmemizi ister. Bu konuda emirlerini beklediğimizi söyle.

- Emredersiniz komutanım.

İki asker Kral Dakyanus'a haber vermeye gittiler. Oradakiler de mağaranın önünü kayalarla kapatmaya başladılar.

Mağaranın içindekiler de bu durum hakkında konuştular:

- Bizi diri diri ölüme terk edecekler.
- Biz bu yola çıkarken kefenimizi giydik çıktık. Ölüm, Yaradan'a kavuşmaktır. O'nun dediği olur.

Kral Dakyanus'tan haber gelmişti. Mağaranın ağzı kapalı kalacaktı.

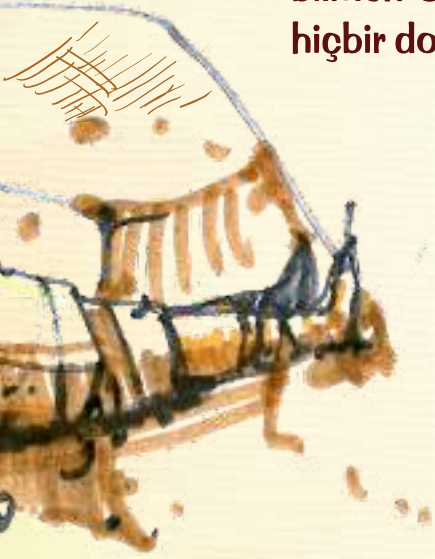

Onlar orada uykuya daldılar. Kur'ân-ı Kerîm'de Allah bu olayı Kehf Suresi'nin 9. ile 26. âyetleri arasında şöyle anlatıyor:

25. Onlar mağaralarında üç yüz yıl kaldılar. Buna dokuz daha eklediler.

26. De ki: "Kaldıkları süreyi Allah daha iyi bilir. Göklerin ve yerin gaybını bilmek O'na aittir. O ne güzel görür, O ne güzel işitir! Onların, O'ndan başka hiçbir dostu da yoktur. O hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez.

O mübarekler bir süre uyuduktan sonra uyandılar. Sakalları uzamıştı. Şaşkındılar. Birbirlerine bakıyorlardı ama bu hallerine bir anlam veremiyorlardı.

- Ah! Sırtım ne kadar ağrıyor.
- Ayaklarım tutmuyor, kaldıramıyorum.
- Her tarafım tutulmuş!
- Ne oldu bize böyle?
- Ne kadar uyuduk ki bu hale geldik?
- Dışarıya bakın. Kapalı olan mağaranın ağzı açılmış!
- Buralar ne kadar değişmiş!
- Bir terslik var bu işte.
- Birkaç kez geldim buraya ama böyle değildi? Karşiki tepelerde bir tek ağaç bile yoktu. Çok tuhaf! Ne oldu acaba? Hiçbir anlam veremiyorum.
- İlginç bir şeyler olmuş ama ne?
- Bakın, bakın! Ekmek torbamız da yok.
- Nereye gitmiş olabilir.
- Aklımı yitireceğim. Bütün bu olup bitenler karşısında.
- Acıktık. Birimiz şehirden ekmek alıp gelmeliyiz.
- Ben alır, gelirim.

Yemliha, ekme  almak için yola koyuldu. ŐaŐkınıđı artıyordu Şehre yaklaŐtıkça. Yolun etrafı ağaçlarla çevrilmiŐti.

- Bu ađaçlar yoktu burada. Allah, Allah! Nasıl olur bu?

Şehre yaklaŐtı.

- Aman Allah'ım! Burası Şehrin giriŐi mi? Yoo! Burası başka bir yer! Neler olmuş buralara böyle?

Yemliha'nın ŐaŐkınıđı daha çok artıyordu. Kral Dakyanus'un askerlerine yakalanmamak için kafasını, gözünü sarmıŐtı.

- Askerler beni görürse kesin yakalarlar, çok dikkatli olmalıyım. Hayret! Bu insanların elbisesi ne tuhaf! Etrafta hiç tanıdık kimse yok. Yabancı bir yöreye mi geldim?

Yemliha gördüklerine inanamıyordu.

- Olacak iŐ değil. İnsanlar tek tanrılı dine inanıyorlar. Bu nasıl bir iŐ? Hayal mi görüyorum ne? Aklımı mı kaybediyorum yoksa? Bütün bu olup bitenler nedir Allah'ım?

Yemliha bütün bu olup bitene akıl erdiremiyordu. Fırın arıyordu. Ekmek alıp bir an önce arkadaşlarının yanına dönmek istiyordu. Bir fırın buldu ve içeri girdi. Ekmek aldı. Fırıncıya sikkeyi uzattı. Fırıncı, Yemliha'nın verdiği sikkeyi görünce şaşırdı.

- Bu sikkelerden sende çok mu?
- Ne demek istediğinizi anlamadım?
- Bak yabancı, hangi şehirden olduğunu bilmiyorum. Beni aldatmaya kalkışma!
- Aldatmak mı? Niçin aldatacağım ki sizi?
- Bu sikkeyi nerede ve ne zaman buldun?
- Bu benim param. Neden söz ettiğinizi anlamıyorum.

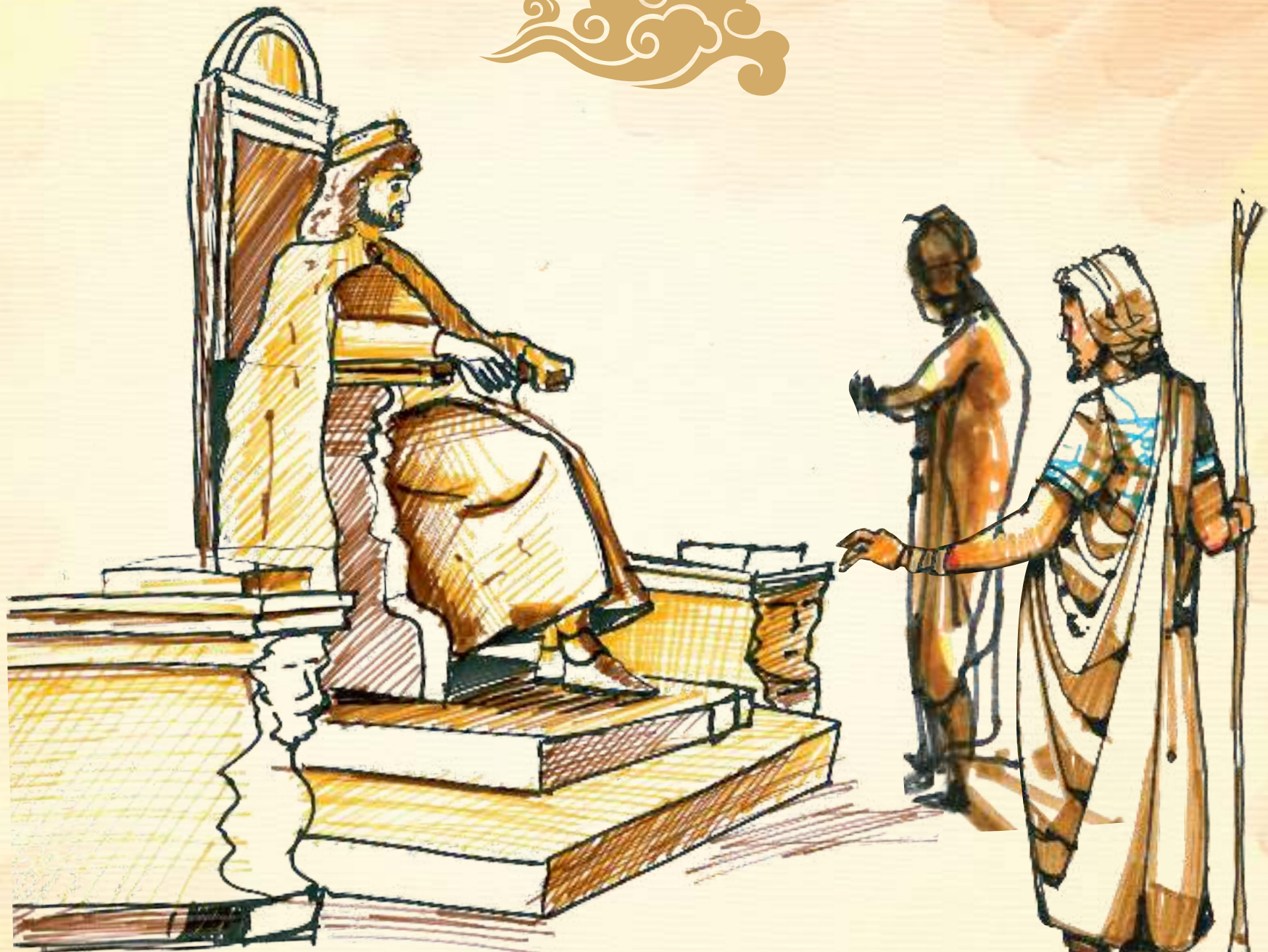
Yemliha fırından dışarı çıktı. Fırıncı koşarak peşine takıldı.

- Bak yabancı, bulduğun hazineyi paylaşalım. Yoksa askerlere teslim ederim seni.

- Siz aklınızı mı kaçırdınız?

Fırıncı, Yemliha'nın hazine bulduğunu kalabalığın içinde haykırdı. Herkes onlara bakıyordu. Kalabalık çoğaldı. Askerler geldi.

Yemliha, Kral Teodus'a başlarından geçenleri anlattı. Bunun üzerine Kral Teodus ve yanındakiler mağaraya gittiler.

Mağaraya vardıklarında Yemliha şöyle dedi:

- Durumu arkadaşlara anlatmalıyım.

Kral Teodus:

- Tamam, dedi.

Yemliha mağaraya girdi.

- Dışarıdaki insanlar kim?
- Dakyanus'un askerlerine yakalanırsın diye çok korktuk.
- Ne oldu Yemliha? Suratın sararmış!
- Neler oluyor, bilmediğimiz bir şey mi var?
- Arkadaşlar, oturun hepsini anlatacağım.

Yemliha olup biteni arkadaşlarına anlattı.

- Bu nasıl bir iş?
- Allah'ın takdiri...

O her şeye kâdirdir. "Ol" demesi yeter. Öldükten sonra dirilmeye canlı bir örneğiz.

Hepsi Allah'a secde ettiler. "Allah'ım, bizi huzuruna al!" diye dua ettiler, Allah onların duasını kabul etti.

Kral Teodus uzun süre bekledi. Mağaradan çıkan kimse olmadığını görünce içeriye girmeye karar verdi. Mağaraya girdi ama hiç kimse yoktu.

"Yedi Uyurlar," Yaradan'ın huzurundaydı.

